

3

Tidlig morgenen etter stoppet Tor som vanlig på favorittstedet sitt. I dag føltes det som om horisonten hadde rykket nærmere. Angsten også. Han gned seg i øynene, de var tørre og røde etter natten. På ett tidspunkt hadde han vurdert å flykte over grensen til Kenya.

Fra der han sto kunne han se Arusha flyplass, bortenfor skimtet han taket på Arusha fengsel. Der hadde han vært en gang, for å melde et sykkeltyveri. Det var like etter at han kom hit. Han hadde vært totalt uforberedt på det som møtte ham da han kom inn i lobbyen – hvis han kunne bruke et slikt ord. Stank av ekskrementer og oppkast. Piskeslag og skrik bak en rusten ståldør. Dantes gravskrift over helvetesporten hadde kommet for ham: «La alt håp fare, dere som her trer inn». Han hadde snudd og kjørt sin vei med uforrettet sak.

Tor ristet av seg erindringen og startet bilen. Da han passerte flyplassen, så han noen ungdommer som rullet ut et seilfly. Han ønsket plutselig at han satt i cockpiten. Ønsket at han kunne seile nordover som en trekkfugl under den høye afrikanske himmelen. Han kunne lande i Nairobi, sette igjen seilflyet og ta rutefly hjem. Han kikket på klokka, snart åtte. Om en drøy time skulle de komme. Magemusklene strammet seg til.

Han så opp på mannen i speilet, ansiktet hans virket dratt i dag.

– Hva er det du holder på med? mumlet han. – Er det verdt det, synes du?

Det var ikke egentlig dette han hadde villet jobbe med heller.

Klokka ble åtte, den ble ni og den ble ti. Tor gløttet stadig ut av kontorvinduet. Ingen tollfunksjonær, ingen politibil. Men dagen var ennå ung. Han forsøkte å konsentrere seg om innkurven, men ga opp og ruslet bort til vinduet. Der ble han stående og se fjernt ut i luften.

Turte han håpe at styreformannen hadde greid å stoppe prosessen? Det var ikke utenkelig, han hadde kontakter på høyeste plan. Han hadde fått landets president til å åpne fabrikkene i Arusha, og Patel dukket stadig opp og viste høytstående embetsmenn rundt. Tor var alltid med på den etterfølgende, lunsjen. Det var inspirerende, det fikk ham til å føle at det han drev med var viktig. At han var en av gutta. Det var en ny opplevelse.

Etter en av disse lunsjene hadde Patel fanget Tor med det hypnotiske blikket.

– Her nede blir vi hver dag minnet om hva som skal til for å overleve, sa han. – Ingen av dyrene ute på høysletten her opererer alene. Den som faller utenfor flokken blir –

Han dro fingeren over halsen med inderens eleganse.

– Så sørg for å bygge deg et nettverk. Ellers blir du for sårbar.

Tor følte seg truffet, men holdt på å si – Jeg er jo med i ditt?

– Vet du hvordan man fanger en apekatt? fortsatte Patel.

– Man fyller peanøtter i en krukke med passe stor åpning. Når apen stikker hånden nedi og fyller den med godsakene, får den ikke neven opp igjen. Den kan ikke gi slipp på skatten. Og så –

Han dro igjen fingeren over halsen.

Tor lo, men med en beklemmende følelse av å være både avslørt og fanget. Til tross for at han var minst et hode høyere, følte han seg mindre enn denne merkelige mannen.

Det hadde slått ham at Patel var skapt til noe større enn å engasjere seg i et lite selskap som NorTan. «Hain e' viar inna enn uta», sa man i Trøndelag. Kanskje hadde han planer han ikke ville avsløre.